

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber
specialis gratiae**

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XII - de purificatione B. virginis, et De Sancta Anna

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Alia vice cum Offertorium, *Offerentur Regi virgines*¹ cantaretur, et illa cogitaret quid modo Deo gratum offerre posset, dixit ad eam Dominus: « Qui mihi cor humile, patiens, et charitativum obtulerit, satis gratum mihi munus tribuit. » Tunc illa: « Et quod est tam humile cor in quo tibi ita complaceat? » Respondit: « Cui gaudium est quod despicitur, et qui in pœnis et quibuscumque adversitatibus gaudet, exultans pro eo quod passioni et humilitati meæ aliquid adjicere valeat, et aliquid habeat unde mihi sacrificet, hic vere humilis et patiens corde est. Similiter qui proximo suo in omnibus quæ eveniunt bonis congaudet, et in adversitatibus velut de suis condolet, is vere charitativum cor mihi offert. »

Quali
humilitate
præditum
debet esse
cor in quo
Domino
vere
complaceat.

CAPUT XII.

DE PURIFICATIONE B. VIRGINIS, ET DE SANCTA ANNA.

IN sancta nocte Purificationis Mariæ, vidit ipsam gloriosam Virginem et Matrem in ulnis suis bajulantem regalem puerum Jesum, indutum veste aerei coloris aureis floribus plena, et in pectore et circa collum et brachia erat scriptum nomen istud mellifluum: JESUS CHRISTUS. Dixitque ad eam: « O dulcissima Virgo, adornaveras taliter Filium tuum cum ipsum in templum præsentares? » Et illa: « Non ita; sed tamen ipsum delectabiliter præparavi. A die nativitatis Filii mei inæstimabili gaudio ad diem istum sperabam, in quo Filium meum Deo Patri acceptissimam hostiam essem obla-

Quanto
animi ardore
Maria
Filium in
templo
præsentavit.

1. Offertorium ejusdem festi juxta antiquum usum; hodie incipit: *Afferentur Regi*, etc.

tura, per quem omnis hostia ab initio sæculi oblata, a Deo est acceptata. Tantaque devotione et gratitudine ipsum obtuli, quod si omnium Sanctorum devotio in unum transfusa fuisset hominem, meæ devotioni non posset comparari; sed omnis lætitia mea ad verba Simeonis: *tuam ipsius animam pertransibit gladius* (Luc. II. 35) versa est mihi in mœrorem. Multoties etiam cum Filium meum gremio foverem, præ nimia devotionis dulcedine, caput meum suo capiti reclinans, tantas lacrymas effudi, ut caput ejus et faciem totam amoris lacrymis irrigarem. Sæpius et hoc verbum dicebam ei: « O salus et gaudium animæ meæ! »

Cum vero ista anhelanti desiderio amabilem puerum intueretur, Mater regia secundum quod optavit, puerulum in sinu suo reclinavit. Quæ repleta lætitia cum puerum amplexari vellet, seipsam amplexata est, puerum autem non habebat. Deinde cum imponeret antiphonam ¹: *Hæc est quæ nescivitorum* auditv choros Angelorum dulci harmonia in aere personare: *hæc est quæ nescivit*, etc. et per totum psalmum *Benedixisti* (PSAL. LXXXIV), beati illi Angelici ordines jubilando in aere ipsam antiphonam alternando cantabant; scilicet, Angeli, Archangeli, Throni et Dominationes, Principatus, Potestates et Virtutes. Cum autem ad illos ignitos Angelos, scilicet Cherubim et Seraphim, venisset, tam dulciter cantabant, quod nullo terreno sono poterat comparari.

Ordines Angelorum in præsentatione Filii Dei Mariæ famulantur.

Beata itaque Virgo stabat in medio choro puerum gestans in ulnis; apparuitque splendor trium cubitorum a terra, qui suo fulgore mille soles superabat, super quem Virgo mater Filium suum dulcissimum ponebat. Per splendorem divinitas significabatur; quia Deus suimet portitor fuit in terris, et divinitas humanitatem regebat. Gloriosa autem Virgo habebat diadema regni in capite, quod duo Angeli

1. Quæ septima occurrit in nocturno Officio hujus festi, juxta usum Helypédianum. Consule antiqua Germanorum Breviaria.

super caput ejus tenebant, in quo omnium Sanctorum merita et dignitates, quasi auro et lapidibus pretiosis erant vermiculata, qui in hac vita ipsi devoto corde servierant; guttulæque de ipso stillabant, per quod exprimebatur gratia quam Deus infundit omnibus qui suæ virginæ Matri devote famulantur. Sanctus quoque Gabriel Archangelus antecedebat eam, sceptrum aureum in manu gestans, litteris aureis inscriptum: *Ave gratia plena, Dominus tecum.* In quo cognovit quod speciali dignitate honoratur in cælis, pro eo quod Dei Matrem præ cæteris meruit tam mirifice salutare.

Beata ergo Virgo stabat a dextris Filii sui, habens auream pixidem in manu; et dum quæreret quid in illa haberet, illa respondit: « Ex liquore divini Cordis, quem offerre volo Filio meo cum omni labore qui in ejus servitio et meo completur. » Sancta quoque Anna stabat a sinistris Domini. Tunc interrogabat beatam Virginem dicens: « Quamdiu vixit beata Anna in terris? » Et illa: « Usque ad reductionem Filii mei ex Ægypto. » Vidit etiam beatum Simeonem juxta altare stantem, de cujus corde radius triformis in modum iridis exhibet; in quo intellexit quod humilè, forte et fervens desiderium ad Deum habuit; dixitque ad eum: « Eia, impetra mihi verum desiderium dissolvendi et esse cum Christo. » Cui Simeon: « Melius et perfectius est ut voluntatem tuam Deo des, et velis quidquid ille voluerit. » Tunc orabat beatam Virginem ut pro se et Congregatione Filium suum exoraret; quod statim flexis genibus fecit.

Melius est
voluntatem
suam dare
Deo quam
desiderare
esse cum
Christo.

Completis itaque Matutinis, cum *Benedicamus* cum aliis cantronicibus canere deberet, iterum rogabat eam ut Filium suum pro Congregatione laudaret. Tunc præclara Virgo Maria dulcissimæ vocis modulatione insonuit dicens:

Jesu, corona Virginum,
Amor, dulcedo et osculum;

Et omnes Angeli et Sancti qui erant in aere cantabant dicentes :

Te laudamus in sæculum,
Quem amor fecit Virginis Filium.

Post hæc splendor egrediebatur, qui totum chorum implebat ; in quo agnovit designari quod beata Virgo Filium suum laudabat pro ipsis et cum ipsis. Dehinc omnis Angelorum exercitus et Sanctorum cum tripudio Dominum suum prosequebantur ad cœlestia, canentes et dicentes :

Hymnizate nunc superi
Pariterque resonate inferi.

CAPUT XIII.

DE MONTE ET SEPTEM GRADIBUS ET FONTIBUS, ET DE THRONO DEI ET BEATÆ VIRGINIS ¹.

DOMINICA : *Esto mihi* ², audivit dilectum animæ suæ Jesum dulci amoris susurrio sibi dicentem : « Visne mecum his quadraginta diebus et noctibus in monte commorari ? » Et anima : « O quam libenter, Domine mi ; hoc est quod volo, hoc est quod cupio. » Tunc ostendit ei montem excelsum et miræ magnitudinis ab Oriente usque ad Occidentem, habentem septem gradus per quos ascendebatur, et septem fontes. Et assumens eam pervenit ad primum gradum, qui vocabatur gradus humilitatis, in quo erat fons aquæ, abluens animam a cunctis vitiis quæ superbia commisit. Post hæc secundum ascendebant, qui dicebatur gradus mansuetudinis :

Domino
duce montis
virtutum
septem
gradus
ascendit
anima.

1. Ex his quæ in hoc capitulo et alibi passim occurrunt de gradibus, etc. non immerito quidam opinati sunt celeberrimum Poëtam Dante Mechtildis nostræ revelationes quas legerat, secutum fuisse in suis carminibus, et ex grato animo illam proprio nomine ibidem commendavisse.

2. Dominica in Quinquagesima.

X